

Linjevirkning manglede han stadig al Sans. Det var Storheden, Aanden, Mystiken i Naturen, for hvilken Uroen i hans Sind nu havde gjort ham modtagelig. Det var Massernes umaadelige Udstrækning, det var Formernes Vælde og den evighedsdybe Stilhed rundtom, der fremkaldte Følelser og Stemninger hos ham, som var ham nye og forunderlige.

I Virkeligheden var det saaledes mindre Landskabet selv, der optog ham, end Maaden, hvorpaa det indvirkede paa ham i hans fuldkomne Ensomhed. Han var naaet nogle Tusind Fod tilvejs og saae foran sig en uhyre Snemark, der øverst oppe gennembrødes af en nøgen, rødgraa, solbeskinnet Klippekam. Forpustet, som han var bleven af den anstrengende Opstigning, maatte han ofte standse for at samle Vejr. Og naar han da stod der, støttet til sin Stok, og saae sig omkring i det tavse og vilde Øde, kunde han synke hen i langvarig Undren over sine egne Fornemmelser. Han spurgte, hvorledes det var muligt, at der kunde være noget tiltrækkende, ja noget for Sindet opløftende i at gaa saaledes Time efter Time gennem en fuldkommen livløs Stenørken, i den samme ensformige Stilhed. Hvorledes gik det til, at noget saa negativt som det, at man ingenting hørte, kunde virke saa højtideligt befriende? Eller hørte man maaske noget alligevel? Havde de religiøst Troende i en vis Forstand Ret, naar de talte om noget „hinsides Naturerkendelsen“? Fandtes der i Verdensrummet Lydsvingninger, der ikke kunde opfattes af det legemlige Øre? Det, vi kaldte Død, var det maaske bare en anden Form for Liv, som alene lod sig fornemme gennem „Sjælens“ vakte Sanser?

Han mindedes, hvorledes en af de Præster, der talte ved Faderens Kiste, havde kaldt Stilheden i